

Između revnosti i povrijeđenosti...

[...] I ma kako Jakov i Ivan djelovali kao pravi revnitelji za njegovu stvar, Isus dobro zna da njihov stav nema veze s revnošću kojoj je on njih učio i koju im je primjerom pokazao. A on je revnost pokazao u odlučnosti kojom je on krenuo ispuniti svoje poslanje u Jeruzalemu, a ne u tome da druge mačem i ognjem prisiljava da ga prihvate i u njega vjeruju. Revnovati za Boga znači sama sebe pripremati na predanje života, a ne drugima oduzimati život ili ih prijetnjama prisiliti da prihvate našu vjeru i uvjerenja. Revnovati znači životom svjedočiti i biti primjer prihvaćanja Boga u svom životu, a ne prisilom tjerati druge da ga prihvaćaju. Jakov i Ivan nisu, dakle, djelovali iz revnosti za Gospodina, već iz povrijeđenosti, jer ih je boljelo doživjeti neuspjeh. Bili su povrijeđeni jer im stvari nisu išle onako kako su si unaprijed zacrtali i isplanirali.

[...] Zato nas Isus poziva da budemo odlučni, kao što je bio i on. Da se ne dademo obeshrabit 'neuspjesima', već da nam uspjeh bude uvijek čvršće prisanje uz njega, nakon čega ćemo imati više gorljivosti i revnosti moliti i žrtvovati se i za one koji nas odbijaju. Jako je bitno osloboditi se stoga svakog osobnog interesa koji u nama može biti i kao želja za uspjehom, ili pak želja za nekim dobitkom. Jedini interes nam treba biti ono što je interes Kristu, a to je spasenje ljudi. Jedini cilj nam treba biti njegov cilj, a to je vjerno hoditi prema njegovu kraljevstvu naviještajući radosnu vijest i ustima i životom. Ako sebi zadamo druge ciljeve, ako sebi zacrtamo uspjeh kao mjeru naše zauzetosti, prije ili poslije ćemo doći do razočaranja i osjećat ćemo se neostvarenima zbog toga. Nije bez razloga Isus nakon toga poučavao one koji su htjeli ići za njim da budu 'prikladni za kraljevstvo Božje', jer je dobro znao što ih čeka, kao što je i znao da oni ne smiju ući u taj angažman vodeni ljudskim motivima i nakanama. Učinimo se stoga i mi 'prikladnima' za djelo koje nam povjerenja izvršiti, pa ćemo tako biti pravi glasnici koji pred njim pripravljavaju put, a ne traže vlastitu potvrdu i ostvarenje na tom putu. Ponizno naviještajmo riječ drugima, dijeleći s njima obilje povjerenje od Gospodina, te će naše ispunjenje i naša radost biti u tome da smo ljude ispunili milošću i da smo njih doveli do istinske božanske i nebeske radosti.

<https://www.vieraidjela.com/izmedu-revnosti-i-povrijeđenosti-i-razmisljanje-uz-13-nedjelju-kroz-godinu-c/>

Ti si, Gospodine, baština mojal

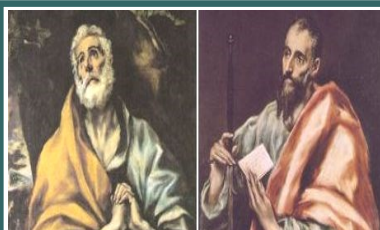
Čuvaj me, Bože, jer se tebi utječem.
Gospodinu rekoh: »Ti si moj gospodar!«
Gospodin mi je baština i časa:
ti u ruci držiš moju sudbinu.

Blagoslivljam Gospodina koji me svjetuje
te me i noću srce opominje.
Gospodin mi je svagda pred očima
jer mi je zdesna da ne posrnem.

Stog mi se raduje srce i kliče duša,
pa i tijelo mi spokojno počiva.
Jer mi nećeš ostavit dušu u podzemlju
ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda.

Pokazat ćeš mi stazu života,
puninu radosti lica svoga,
sebi zdesna blaženstvo vječno.

Otpjevni psalam: Ps 16,1-2a.5.7-11

SVETI PETAR I PAVAO – 29. lipnja

Spomen na apostolske prvake Petra i Pavla počeo se slaviti u trećem stoljeću. Budući da su bili ugrađeni u temelje rimske Crkve, a u Rimu su pogubljeni i pokopani, najprije su ih častili rimski kršćani. Datum proslave bio je 29. lipnja kako je ostalo i danas.

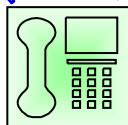
Velika uloga u rađanju Crkve, kao i mučenička smrt pod Neronovim progonom kršćana, zauvijek su ih sjedinili. No njihovo djelovanje u Crkvi je bilo potpuno različito.

Petar se prije susreta sa Isusom zvao Šimun i bavio se ribarenjem. Postao je jedan od dvanaestorice apostola. Isus mu daje ime Petar (Stijena) i dodjeljuje mu vodeću ulogu u hijerarhiji Crkve. Nakon silaska Duha Svetoga na blagdan Pedesetnice, Petar preuzima tu ulogu i time postaje prvi Papa. Njegovo djelovanje najviše se baziralo na navještanju Isusa Krista Židovima. Prema Crkvenoj predaji život mu završava u Rimu oko 64. godine gdje je bio osuđen na smrt razapinjanjem. Uovoljeno mu je da bude razapet naopačke, budući da je smatrao da nije dostojan umrijeti kao Krist.

Pavlovo pravo ime bilo je Savao (žid. Šaul). Bio je vrlo obrazovan i odgojen kao farizej. U vrijeme nastanka Crkve bio je istaknuti progonitelj kršćana. Na putu za Damask ukazuje mu se sam Gospodin Isus i Pavao se iz protivnika Crkve preobražava u najrevnijeg navjestitelja Evanđelja. Bio je apostol i misionar u Maloj Aziji, Grčkoj i Rimu. Uglavnom se obraćao poganima i zato ga zovemo učiteljem naroda. Prema kršćanskoj predaji, pogubljen je u Rimu oko 67. god. odrublivanjem glave. Petar i Pavao su različitim darovima i sposobnostima obogaćivali Crkvu. Petar predstavlja njezinu hijerarhijsku i tradicionalnu ulogu, a Pavao učiteljsku i misionarsku. Obojica su silnim žarom i ljubavlju gorjeli za Krista i tu ljubav zapечатili mučeničkom smrću.

http://www.zupa-sv-petra-i-pavla.hr/txt/1/292/SVETI_PETAR_I_PAVAO

KONTAKT

Polijski kapelan don Marin Drago Kozic
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

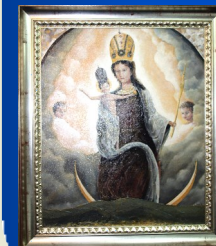
Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka
Petrinjska 20
Zagreb

Godina 13 • broj 545 • 2022. godina

13. NEDJELJA KROZ GODINU

26. lipnja 2022.

Isus krenu sa svom odlučnošću
prema Jeruzalemu.

Za tobom ću kamo god ti pošao.

<https://zagrebacka-policijska.gov.hr/o-nama/policijska-kapelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Lk 9, 51-62

Kad su se navršili dani da bude uznesen, krenu Isus sa svom odlučnošću prema Jeruzalemu. I posla glasnike pred sobom. Oni odoše i udoše u neko samarijansko selo da mu pripreve mjesto. No ondje ga ne primiše jer je bio na putu u Jeruzalem. Kada to vidješe učenici Jakov i Ivan, rekoše: »Gospodine, hoćeš li da kažemo neka oganji s neba i uništi ih?« No on se okrenu i prekori ih. I odoše u drugo selo.

Dok su išli putom, reče mu netko: »Za tobom ću kamo god ti pošao.« Reče mu Isus: »Lisice imaju jazbine, ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio.«

Drugomu nekom reče: »Pođi za mnom!« A on će mu: »Dopusti mi da prije odem i pokopam oca.« Reče mu: »Pusti neka mrtvi pokopaju svoje mrtve, a ti idi i najvešću kraljevstvo Božje.«

I neki drugi reče: »Za tobom ću, Gospodine, ali dopusti mi da se prije oprostim sa svojim ukučanima.« Reče mu Isus: »Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag nije prikladan za kraljevstvo Božje.«

Imamo li sve pod kontrolom?

Koliko računamo s time da se nešto iznenađujuće događa u našem životu? Većina ljudi misli da bi bilo najbolje da njihov život protiče utrtom stazom. Tada se osjećaš sigurnim i svakidašnjica ne donosi velike promjene. Sve se daje prognozirati i planirati; živimo tako reći život pod kontrolom.

To dakako nije uvijek moguće! Svatko zna, a posebice roditelji koji imaju djecu mogu to i potvrditi, da se uvijek iznova događa u životu nešto novo i iznenađujuće. To nešto može biti radosno ili puno boli i žalosti. Ima stvari i događaja koji nas izazivaju. Osjećamo da se moramo postaviti tako kao da je pred nama posao koji nas sada čeka ili pustiti da se stvari same razvijaju.

Svetopisamski tekstovi ove nedjelje pokazuju nam, da za ljude koji žive s Bogom, nema nesmetanog mira i sigurnosti. Oni moraju uvijek iznova računati s iznenađenjima u svome životu. U čitanju Prve knjige o Kraljevima susrećemo čovjeka imenom Elizej. One ore: pred njim dvanaest jarmova, sâm bijaše kod dvanaestoga. Dakle, sav je posvećen radu. Tko bi se sada odvažio smetati ga u njegovom poslu? Ipak k njemu dolazi prorok Ilija koji za njega ima Božji nalog. On treba baš toga Elizeja pomazati za proroka namjesto sebe. Kad Ilija priđe k njemu i baci na nj svoj proročki plašt, taj shvaća da je sada nastupio osobiti čas: to sada znači, da treba ostaviti posao i sve ostalo. Jer, zove ga sâm Bog! S velikom dosljednošću Elizej se oprašta od svega dosadašnjeg; slijedi Iliju kao njegov učenik i napušta dosadašnju djelatnost.

U Evangelju je to sâm Isus koji zove ljude na nasljedovanje. Događa se također obratno, da se netko zanima za život s Isusom i pita ga, je li i kako se može biti Isusov učenik. Uvjeti Isusovi nisu jednostavni: učenik mora dijeliti život sa svojim siromašnim učiteljem i to bez stana. On neće naći nikakvu sigurnost, jer Sin Čovječji nema ništa, gdje bi glavu svoju naslonio. Isus pješači od mjesta do mjesta; on je gost tamo gdje ga se primi. Ne posjeduje ništa i ništa ne zove svojim vlastitim. Tko njega želi slijediti kao učenik, taj mora biti spreman na veliku skromnost i raspoloživost. Jer, "tko stavi ruku na plug, pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje".

Sada bismo mogli brzo povući pomoćnu kočnicu i kazati: "To su bile posebne situacije. To nas ne pogađa; mi ne želimo biti nikakvi prorokovi učenici ili Isusovi učenici. U najboljem slučaju to se tiče redovnika a možda i svećenika, ali to se nas ne tiče!" Iza toga je veliki nesporazum. Ne postoji kršćanstvo druge klase, nego su svi kršćanski vjernici, svaki i svaka pozvani na nasljedovanje Krista, na život svetosti, primjereno darovima i zahtjevima svoje dotične životne situacije. Tako dakle, vrijedi za sve, bilo redovnike, svećenike, ili "normalne" vjernike (takozvane laike): Bog nas želi čitave. On bi htio da mu darujemo naše srce, i da ništa ne zadržimo za nas same! Bog nas poziva iz ljubavi i za ljubav, a ljubav traži potpuno predanje. O tome se radi.

Kada čovjek daruje svoje srce Bogu, tada će ta žena, taj čovjek, taj mladić, to dijete biti raspoloživo. Tada smo otvoreni za iznenađenja, mi računamo s time, da nas Božji Duh Sveti uvijek iznova raspiruje u ljubavi i vodi nas tamo, kamo prvobitno nismo htjeli ići. Mi tada ne gledamo više ljekovite Božje provokacije kao faktore smetnje, koji nas čupaju iz mirne građanske egzistencije, nego kao šansu za jedan rast u našem temeljnom pozivu ljubavi.

Riječi Isusove o nasljedovanju zvuče tvrdo i neprijazno. One ne laskaju našim ušima. Isus ne očekuje od onih koji žele biti

njegovi učenici ništa drugo nego to, što on sam živi. Nasljedovanje Isusa ne može se usporediti sa članstvom u nekoj udruzi ili u nekoj stranci. Tko nasljeduje Isusa, veže se na osobu, a ne na bilo kakav program ili na nazor o svijetu i životu. Nasljedstvo je življeni odnos. U odnos se ne ulazi s pola srca. Odnos i prijateljstvo uspijevaju samo, ako se potpuno prepustim drugome, ako mu vjerujem i kao cjelovita osoba susrećem drugoga. Gubitak obitelji, domovine, posjeda i sigurnosti, o kojima Isus govori u današnjem evangelju, za progone ne kršćane naših dana su gorka realnost. Riječi Isusove nisu upravljene negativno protiv stana, protiv pijeteta, protiv ljudskih odnosa. One govore pozitivno o onome, što je Isusu bilo važno: Očev nalog. On je htio objelodaniti ljudima Božje približavanje. Na početku evangelja slušali smo: "Kad su se navršili dani da bude uznesen, krenu Isus sa svom odlučnošću prema Jeruzalemu." Isusov se put približava cilju. Napetost raste. Isusov nalog dobiva sve jasniji oblik. Sve jasnije istupa. Radi se o jednom i jedinom tako važnom: Bog želi uspjeti protiv svih sila koje stoje na putu protiv života. Što je započelo djelovanjem Isusovim, treba zaključiti u Jeruzalemu i to će biti vrhunac.

Bog nas poziva na različite putove. Ne zove sve da napuste obitelj. Mnogo puta postoji i radikalni put u obitelji i s obitelji. Nisu svi napustili zavičaj i kuću i ne žive kao beskućnici. Ipak za sve u sljedbeništvu Isusa vrijedi, da su na putu, da u svojim stanovima nemaju posljednje sklonište, da trebaju proći s Isusom kroz smrt u kuću Očevu i naći svoj vječni stan. Mnogostruki putovi kršćanskog sljedbeništva ne razlikuju se u biti u mjeri svoje radikalnosti. Bogu je stalo do čitavoga čovjeka, jer on privlači čitavoga čovjeka i želi ga usrećiti. Mi smo se okupili na nedjeljno slavlje. To je dan u kojem je po govoru evangelja Isus uzet u nebo. Prije nego je na svom putu išao do kraja, on je sebe dao za hranu na našem putu. Duh predanja kojega mi primamo, traži od nas, da ga slijedimo.

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/13-nedjelja-kroz-godinu-3/>

Molitva presvetom Srcu Isusovu

Presveto srce Isusovo, izvore svakog dobra, ja ti se klanjam, vjerujem u Te, ufam se u te, ja te ljubim i kajem se za sve svoje grijehе.